

БОВЕВЪ. Причини, вѣрно, има. Не стачица, ще имъ направиме ние братко, ей тъй на - отъ солидарностъ. А причини, вѣрно има и тѣхъ ще сложимъ, най важно - тѣхъ, а после - нека привикнатъ... туку така безъ практика, не може.

АНДРЕЙ. И не имъ казвай. Тука нѣма никаква моя жертва. /сочи вратата/ Тя е тамъ, тя е обща и усилията трѣбва да бждатъ общи.

БОВЕВЪ. Добре. Има кога да поговоримъ за нашето поведѣние. А сега, на най главното, на практическата частъ. Ако Романовъ узнае твоите обвинения, нѣма да допусне тѣзи неща /соче парчетата и книгата/ да влезатъ въ сѣда въ такъвъ видъ.

АНДРЕЙ. Мойте обвинения не се базиратъ само върху тѣхъ. Ами тази язва въ котела и превишеното налѣгане? Ами трансмисиитѣ, които се люлѣятъ, като пакужина? Ами липсата на вентилатори?

БОВЕВЪ. Дяволъ да го вземе, но всичко, което казахте, може да влоши положението на Романовъ и да осигури живота на работницитѣ, съмнително разбира се, но къмъ процеса не се отнася и затова ние трѣбва да запазимъ тѣзи неща.

/Отвѣнъ се чува оживенъ разговоръ/

БОВЕВЪ. По тактично е да си отида. Довеждане, Андре. Иначе може да предугадятъ. /ржуватъ се/ Да бждамъ силни /изилизайки/ А стачица ние ще имъ направимъ... Азъ отдавна мисля...

АНДРЕЙ. /прибира парчетата и книгата/ Сега започва. Това е началото.

/Влиза Романовъ и Поповъ/

РОМАНОВЪ. Що за страхъ, драги колега? Изплашили сте се? /смѣе се/ Страшно нервна е сегашната младежъ.

АНДРЕЙ. Не се смѣйте! г. Романовъ! Тамъ лежи единъ